

mel til at indgaa, gælde for en Hustru, der er undergivet Tilsynsværgemaal. Endelig er Tilsynsværgen ansvarlig overfor Hustruen for den Skade, han forvolder hende ved forsætligt eller uagtsomt Forhold.

Skulde den i uskiftet Bo hensiddende Mand savne fornøden Forretningsdygtighed, vil han eventuelt kunne umyndiggøres eller sættes under Lavværgemaal.

Ved Bestemmelsen i § 2 er der ikke tilsigtet nogen Ændring af § 23 i Arveforordningen af 21. Maj 1845, jfr. Lov af 29. December 1857 § 2, hvorefter den, der efterlader sig Børn eller Livsarvinger, skal være berettiget til frit at disponere over en Trediedel af sit Bo. Har derfor den afdøde ved Testamente skænket noget til andre, maa dette udloddes ved hans Død, saaledes som det vistnok ogsaa maa antages efter nugældende Ret, medens den længstlevende overtager Resten af Fællesboet til Hensidten i uskiftet Bo. Har den førstafdøde med Benyttelse af sin Testamentsret tillagt en enkelt Livsarving en større Arvepart end den legale, maa det dog bero paa en Fortolkning af Testamentet, om det herved har været Meningen for saa vidt at udelukke den længstlevende fra at sidde i uskiftet Bo. Hvis Testamentet alene gaar ud paa at tillægge en Arving en større Del af Formuen end den legale, maa det vistnok som Regel antages, at der ikke skal ske nogen Indskrænkning i Adgangen til at hensidde i uskiftet Bo, saaledes at Testamentet først skal opfyldes ved den længstlevendes Død.

Nogen Begrænsning af det uskiftede Bo af Hensyn til Livsarvingernes Alder mener man ikke at burde gøre, navnlig heller ikke saaledes, at det skal ophøre, naar de bliver myndige. Da der ikke som i Kommissionsudkastet af 1918 er tillagt den ene Ægtefælle en testamentarisk Beføjelse til at udelukke den anden Ægtefælle fra at hensidde i uskiftet Bo, kan den ene Ægtefælle ikke i Testamente med Retsvirkning fastsætte, at det uskiftede Bo kun maa vare en begrænset Tid, eller at der — udover Hjemmelen i Arveforordningens § 23 — skal udbetales Arvingerne en vis Del af Arven straks eller paa et senere Tidspunkt, f. Eks. ved Opnaelse af Myndighedsalderen.

Hvor der er Tale om den førstafdøde Ægtefælles Særkuldbørn, bør man ikke tillægge den længstlevende en saa vidtgaaende Ret til at beholde Raadigheden over Børnenes Arv. Under Hensyn til, at det kan være af stor Betydning for Stedbørnene, der ofte opdrages i Sted-

forældrenes Hjem, at Hjemmet opretholdes, og der saaledes maa siges at bestaa et vist økonomisk Interessesfællesskab mellem Stedfaderen eller Stedmoderen og Stedbørnene, skønnes det imidlertid rimeligt at beholde en vis Adgang til uskiftet Bo med Stedbørn, og, som nu, at begrænse denne til kun at gælde, saalænge Børnene er umyndige (mindreaarige eller umyndiggjorte). Dernæst maa det for Stedbørnenes Betyggelse kræves, at Retten selv indenfor disse Grænser ikke er ubetinget, men at, lige som nu, en dertil egnet Myndighed skønner, at det tjener til Stedbørnenes Tarv, og at den længstlevende Ægtefælles Forhold er saaledes, at Boet tør betroes ham. Denne Myndighed bør være den samme, som ellers varetager de umyndiges Interesser, nemlig Pupilautoriteterne, altsaa for Tiden Skifteretten og i København Overpræsidenten.

Efterlader den førstafdøde Ægtefælle sig myndige Særkuldbørn, kan den længstlevende kun med disses Samtykke hensidde i uskiftet Bo. Varigheden af det saaledes opstaaede uskiftede Bo maa bero paa en Fortolkning af Samtykket, og dette kan navnlig ikke paa Forhaand formodes at skulle gælde ubetinget for hele Ægtefælles Levetid, saaledes som man efter nugældende Praksis synes noget for tilbøjelig til at antage. I saadanne Tilfælde vil Ægtefælles f. Eks. ogsaa ved at indrømme Arvingerne visse rimelige Begunstigelser kunne forskaffe sig Tilladelse til at beholde Boet eller Resten af dette uskiftet.

Om Arvingernes Adgang til at forlange Skifte er der givet Regler i § 11.

ad § 3.

Saa længe Ægtefællerne begge lever, er deres Formueomraader ifølge det Rigsdagen nu forelagte Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger i det hele adskilte baade med Hensyn til Aktiver og til Passiver. Er den ene Ægtefælle velstillet, kan Trediemand derfor uden Risiko give ham Kredit uden at behøve at bekymre sig om, at den anden er insolvent eller endog fallit. Trediemand holder sig til den Ægtefælle, der er hans Medkontrahent eller Debitor, og den anden Ægtefælles Kreditorer kan ikke komme til at konkurrere med ham, ligesom ved enhver Opgørelse af de to Bodele den Gæld, der paa hviler hver enkelt, først maa fradrages, før der bliver Tale om Deling. Denne Situation forandres nu ganske, naar den ene Ægtefælle dør, og den anden overtager Boet for at hensidde med det uskiftet: de